

Txakurkume galdua

Jana **bost urteko** neska bat da,
begi distiratsuak eta auzoa argitzen duen irribarrea dituena. Goiz batean, parkean bere **Toby txakurkumearekin** jolasean ari zela, txakurkumeak tximeleta bat ikusi eta haren atzetik joan zen korrika.

«*Toby? Non zaude?*»
galdetu zuen Janak, ingurura begira.

Baina Toby ez zegoen han.

Jana kezkatzen hasi zen. Parkean zehar urrats txiki eta azkarrekin ibili zen, bere lagun iletsuaren izena oihuka. Negar egitear zegoenean,
polizia oso jator eta atsegin bat
agertu zen: Martí agentea.

“Kaixo, Jana”, esan zion astiro. “Norbaiten bila zabiltzala ikusten dut. Lagundu ahal dizut?”

Janak, begiak malkoz beteta, baietz egin zuen buruarekin.

“Toby galdu dut… Nire lagunik onena da.”

Martí agentea makurtu egin zen, Janaren begien parean geratzeko.

“Ez kezkatu. Elkarrekin lan egiten badugu eta amore ematen ez badugu, ziur aurkituko dugu”.

Elkarrekin bilatzen hasi ziren: zabuen atzean, txirristaren azpian, iturriaren ondoan. Martí agenteak bizilagunei galdetu zien, eta Janak arretaz entzun zuen.

Harik eta, bat-batean...

«*Au, au!*»
Zuhaixka baten ondoan entzun zen.

“Toby!” oihu egin zuen Janak, soinuaren aldera korrika.

Hor zegoen, buztana azkar mugitzen, tximeleta bat sudurrean pausatuta!

Janak estuki besarkatu zuen.

“Eskerrik asko, Martí agentea!” esan zuen irribarrez.

“Oso ondo egin duzu, Jana. Ez duzu amore eman, eta laguntza eskatu duzu behar izan duzunean. Oso ausarta da hori”.

Jana pozik itzuli zen etxera, Toby atzetik zuela.